

видѣха въ лицето на Каравелова своя защитникъ. Една личностъ не е много нѣщо въ цѣло едно движение; но една личностъ е нѣщо въ една ориенталска срѣда. Каравеловъ събра около себе си неприятелитѣ на революцията, стремѣше се да упражни влиянието си и надъ оние, които по-рано мислѣха както той проповѣдаваше до 12. октомври, отнесълъ бѣ цѣлата архива на комитетътъ; съ което върза ржцѣтъ на дѣйцитѣ, задигна печатницата, съ което заключи устата на послѣднитѣ —, съ една дума — Каравеловъ даде факти, че той е комплотиралъ нѣщата...

Една революционна организация е като една водна стихия: както стихията ломѣ язѣтъ, който запущва движението ѝ, така и революцията минува прѣзъ трупътъ даже на своитѣ приятели, ако тѣ въ моментъ на умопомрачение турятъ себе си или интереситѣ на една себична класа по-горѣ отъ цѣлата, която прѣслѣдва революцията.

Л. Каравеловъ се отдалечи. Но той се отдалечи не да пасува, а да продължи дѣятелността на анти-революционеритѣ. Партизанитѣ на контра революцията разтѣха, или изглеждаше да растатъ слѣдъ ренегатството на Л. Каравеловъ. Останало безъ глава, движението рискуваше да се изгуби. Единъ пжтъ прѣзъ началото на 1873. революцията изгуби най-вѣрния си човѣкъ и съ това понесе първата криза; сега, въ края на 1874. когато ланшнитѣ загуби бѣха понаваксани и нѣщата бѣха тръгнали ужъ нормално, се изпрѣчваше напрѣдѣ неочаквана криза, толкова по-сериозна, че приятелитѣ ставатъ врагове!

Но нашиятъ човѣкъ, който държеше високо обществената полза и който ангажира младинитѣ си въ тая революция, нѣма да позволи кочуто и да би било да си играе съ нея. Членъ вече на Централния революционенъ комитетъ, Христо Ботйовъ упражнява диктатура надъ личноститѣ и надъ единъ силенъ автори-